

TAMERA
ALEXANDEROVÁ

ZDIALKY

ROMÁN

i527.net
vydavateľstvo

O Tamerinej prvej sérii
FOUNTAIN CREEK CHRONICLES

„Postavy Tamery Alexanderovej pôsobia skutočne, sú omylné a predstavujú úžasný obraz Božej pravdy a milosti. V jej príbehoch sa pred vami odhaľuje jedna vrstva za druhou a s každou stranou vás vtahujú hlbšie do deja.“

Armchair Interviews

„Citlivý príbeh o vykúpení... V debutovom románe len zriedka možno nájsť takú majstrovskú kombináciu strhujúceho príbehu a technickej dokonalosti. Alexanderová nám predstavila podmanivé postavy a sľubuje nám ďalšie príbehy, ktoré zatiaľ neboli rozpovedané.“

Aspiring Retail

„Druhá kniha v sérii *FOUNTAIN CREEK CHRONICLES* odhaľuje silu lásky a odpustenia. Všetky postavy v príbehu sú zaujímavé a komplexné aj v prípade, že zohrávajú len menej významnú úlohu. Naozaj srdečný a inšpiratívny román.“

Historical Novels Review

„Alexanderová nám opäť prináša úchvatný príbeh. Postavy v ňom nie sú len slovami na stránke, ale stávajú sa skutočnými osobami.“

Romantic Times

„Toto pokračovanie románov *Rekindled* a *Revealed* je bohatou historickou romancou Tamery Alexanderovej, ktorá je možno najlepšou novou autorkou v tomto subžánri.“

Library Journal

Román *Rekindled* sa dostal do zoznamu najlepších kníh časopisu *Library Journal* za rok 2006, bol nominovaný na najlepší inšpiratívny román roka 2006 časopisu *Romantic Times* a stal sa finalistom ceny RITA Awards za rok 2007 v kategóriách najlepšia prvotina a najlepšia inšpiratívna romanca.

Román *Revealed* získal cenu RITA Award za rok 2007 v kategórii najlepšia inšpiratívna romanca.

Z DIALKI

TAMERA
ALEXANDEROVÁ

ODKAZY Z TIMBER RIDGE

i527.net
vydavateľstvo

Copyright © 2008 by Tamera Alexander

Originally published in English under the title

From a Distance

by Bethany House,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net, s.r.o., 2023

www.i527.net

ISBN 978-80-8249-099-5

Pre Kelsey
– som veľmi vďačná, že nám tá Boh dal.
Ale ešte viac,
že ty si sa dala jemu.

*„Títo všetci umierali vo viere,
aj keď nedosiahli to, čo bolo prisľúbené,
ale iba z diaľky to videli a pozdravovali.“*

LIST HEBREJOM 11, 13

1

SKALNATÉ VRCHY, COLORADSKÉ TERITÓRIUM 15. APRÍLA 1875

Elizabeth Westbrooková pokročila bližšie k okraju útesu a obrovská hĺbka priepasti pod ňou ju ani najmenej nezne-
pokojovala. Na túto chvíľu sa pripravovala celý život. Tým si
bola rovnako istá ako búšením srdca vo svojej hrudi. Vo veku
tridsaťdva rokov stále nebola ženou podľa svojich predstáv a aj to
bolo dôvodom, prečo odcestovala vyše tritisíc kilometrov na zá-
pad do mestečka Timber Ridge v Coloradskom teritóriu. Zane-
chala za sebou život, s ktorým sa predtým uspokojila, a vymeni-
la ho za honbu za svojím snom – aspoň na tú chvíľu, čo jej ešte
ostávala.

Cez vlnený kabát, blúzku aj bavlnenú košielku pod ňou
jej prenikol chlad. Pritiahla si kabát bližšie k hrudi a zadívala
sa na jednoliatu hladinu rieky a údolie vryté hlboko pod ňou.
Skalnaté kopce sa dvíhali nahor a zaliate jagavým svetlom úsvi-
tu sa ťahali, kam až oko dovidelo. Elizabeth obrátila zrak nadol,

kde kúsok od špičiek jej topánok zem náhle mizla a kaňon sa prepadal do závrtných hlbín.

Redakcia novín *Washington Daily Chronicle* vo Washington, D. C., sídlila v trojposchodovej budove a Elizabeth odhadovala, že aj keby na seba naukladala desať takých domov, stále by nedosiahli do výšky útesu, kde práve stála. Ešte nikdy v živote nemala taký silný pocit, že všetko je možné. V porovnaní so scenériou naokolo sa cítila maličká, no zároveň žasla, že ten istý Stvoriteľ, ktorý bol pôvodcom toľkej veľkoleposti, mal na svedomí aj neladiace útržky jej života.

Hoci bola konkurencia nemilosrdná, Elizabeth napokon uspela a dostala sa medzi troch posledných kandidátov na miesto fotografa a reportéra v novinách *Washington Daily Chronicle*. Ostatní dvaja kandidáti boli muži – muži, ktorých poznala, mala ich rada a vážila si ich a ktorí veľmi dobre vedeli zachytiť svet fotoaparátom aj slovami –, čo znamenalo, že ak má dokázať svoje schopnosti, musí sa mimoriadne snažiť.

Zdvihol sa vánok a Elizabeth si z tváre odhrnula kučeravý prameň vlasov. Nadýchla sa sviežeho studeného vzduchu, zadržala ho v pľúcach a potom postupne vydychovala, ako jej radi-
li lekári. O čistote a liečivých schopnostiach horského vzduchu sa šírili samé chvály, no v skutočnosti bol ešte redší a osviežujúcejší, ako očakávala.

Potom znovu obrátila pozornosť k svojej úlohe. Cez plecيا si prehodila batoh a ešte raz skontrolovala povraz uviazaný okolo pásu. Vyzula si topánky a jednu nohu v pančuche vyložila na padnutý strom.

Odskúšala, či ju prírodný mostík udrží, a usúdila, že to nepochybne zvládne. Hoci strom pôsobil pevne, Elizabeth sa už na vlastných chybách naučila, že veci nie sú vždy také, ako vyzerajú. Pohľadom preletela po dĺžke pokrúteného kmeňa až na miesto vzdialené zhruba šesť metrov, kde sa dotýkal rímsy

na druhej strane priepasti. Výšky sa nikdy nebála, ale zaumienila si, že keď vykročí do prázdna, nebude sa dívať dolu. Radšej sa sústredí na cieľ než na prekážky.

Napravila si batoh a sústredene urobila prvý rozhodujúci krok.

„Bacha, nech nezletíte, slečna Westbrooková!“

Elizabeth vyrušenie vylakalo, preto cúvla späť do bezpečia a obzrela sa. Josiah stál na kľukatom horskom chodníku a zvieral druhý koniec lana, ktoré bolo priviazané k stromu za ním.

Na jeho mahagónovej tvári sa zračila neistota. „Len som vás chcel ešte naposledy varovať, madam. Kým vyrazíte.“

Elizabeth mala srdce až v krku, ale snažila sa hovoriť láskavo. „Uisťujem ťa, že som v poriadku, Josiah. Robila som to už tisíckrát.“ Hoci bolo treba uznať, že nikdy nie v takej obrovskej výške. Ale aj tak – či už to boli dva metre alebo dvesto, schopnosť úspešne prejsť ponad prázdnotu závisela len od sústredenia a rovnováhy. Alebo si to Elizabeth aspoň nahovárala. „No *pomohlo* by mi, keby si prestal jačať.“

Jeho tichý smiech bol hlboký ako kaňon a jemný ako vánok. „Ja nejačím, madam. Jačia len ženské. My chlapi reveme.“

Elizabeth mu venovala karhavý pohľad. „Tak potom, prosím ťa... prestaň *mužne* revať.“

Josiah si potiahol striešku obnoseného plsteného klobúka. „Nemusel by som vyrevúvať, keby ste sa začali chovať jak normálna ženská. A prestali sa... bláznivo teperiť po klátiakoch kvôli jednému obrázku vtáčieho hniezda.“

Spadnutý kmeň bol poriadne hrubý a po obvode mal vyše metra, takže sa dal len ťažko označiť za *klátiak*. Keď po ňom prejde na druhú rímsu, bude mať lepší výhľad na orlie hniezdo. Dravec si ho postavil na výbežku trčiacom z úbočia hory kúsok pod okrajom útesu a zhruba desať metrov do strany. Fotografia hniezda s priepastou pod ním a kopcami v pozadí bude úchvatná – ak si Elizabeth ešte predtým nedoláme väzy.

V živote už prešla aj cez širšie medzery po oveľa užších kmeňoch. Vždy sa pritom cítila ako malé dievčatko a preniesla sa späť do čias, keď jej ešte nikto nerozprával, že niektoré veci sú nemožné.

„Dovolím si pripomenúť, že ti veľmi dobre platím...“ Elizabeth nadvihla obočie a užívala si, ako jednoducho si už od samého začiatku ich známosti dokážu doberať jeden druhého. „... aby si mi nosil vybavenie a pomáhal mi pri práci, nie aby si mi vykladal svoj názor na moje rozhodnutia.“

„Za môj názor platiť nemusíte, madam. Je zadarmo.“

Nad jeho širokým úsmevom pokrútila hlavou. Josiah Birch posledný týždeň do bodky plnil jej pokyny a veru na to mal aj dobrý dôvod. Keď mali totiž jej washingtonské noviny správnu motiváciu, hneď načreli hlboko do vrečka.

O miesto jej asistenta sa uchádzali ďalší dvaja muži. Oba ja vyzerali schopne, ale z Josiaha Bircha vyžarovalo čosi, čomu prirodzene verila. Nebol síce vzdelaný, no vedel čítať aj písať a s chemikáliami, ktoré používala pri práci, sa naučil narábať a miešať ich rovnako rýchlo ako ona. Jeho nejestvujúci životopis ešte vylepšila skutočnosť, že vážil dvakrát toľko čo Elizabeth a tento prebytok hmotnosti mal podobu pevných svalov bez kúska tuku a úprimného a otvoreného pohľadu.

Elizabeth sa znovu sústredila a položila pravú nohu na kmeň. Urobila starostlivo premyslený prvý krok a pritom sa s rukami rozťahnutými ako povrazolezec snažila vyvážiť batoh na pleciach, ktorý bol ťažší ako zvyčajne.

Nasledoval druhý krok. A tretí...

Zhruba tri a pol metra pod ňou trčala z horského úbočia kamenná rímsa. Keby Elizabeth z nejakého dôvodu sklamalo lano, rímsa by zastavila jej pád, lenže nanešťastie siahala len do polovice prírodného mostíka. Ďalej sa nachádzala už iba priepať

a dno kaňonu v hĺbke. Elizabeth ale len tak hocijaká výška ne-naplašila, preto si stále pozerala pod nohy a občas vrhla pohľad na druhú stranu.

Kúsok po kúsku jej rímsa zmizla z dohľadu. Pokúšalo ju pozrieť sa dolu na riekku krútiacu sa v údolí ako had, no odolala. Spoza chrbta jej zavanul prudký vietor a postrčil ju dopredu. Do očí sa jej nahrnuli uvoľnené kučery. Elizabeth zamávala rukami, aby znovu našla rovnováhu... a uspela. Lano okolo jej pásu sa však odrazu naplo a potiahlo ju dozadu.

„Prestaň, Josiah!“

Každúcky sval v tele mala napätý. Chrbát sa jej krčovitostiahol a ona sa ledva udržala na nohách. Váha na pleciah ju lákala, aby sa naklonila dopredu, no keby sa predklonila príliš, mohlo by sa to skončiť katastrofou. Vtedy urobila presne to, čo si zakázala...

Kľukatá rieka v hĺbke sa jej rozmazávala pred očami.

Rýchlo preskočila zrakom späť na rímsu a predstavila si, že od nebeskej brány sa priamo nadol cez jej chrbticu až do kmeňa stromu pod ňou táhá železná tyč – presne ako sa to učila už od šiestich rokov. Pomaly zdvihla bradu a vystrela plecيا. Nohy sa jej chveli, ale podarilo sa jej znovu získať rovnováhu a krok za krokom pokračovala na druhú stranu.

V návale radosti zoskočila z kmeňa späť na pevnú skalú. *Terra firma*. Odhrnula si vlasy z tváre, a keď pozrela na Josiaha stojaceho na výbežku oproti, snažila sa zakryť úľavu. „Hotovo. Vidíš? Vrela som, že sa nemusíš báť.“

Tmavé oči mal vytreštené a lano stískal tak silno, až mu viditeľne zbeleli hánky.

„Pripravili ste ma o desať rokov života, madam. Boli by sa mi celkom šikli.“

Široké plecيا sa mu vyrovnali, akoby mu z nich spadlo neviditeľné bremeno.

Elizabeth si zložila batoh a otvorila ho, pričom jej telom ešte stále prúdilo nadšenie. S toľkým vzrušením síce nepočítala, ale úspešný prechod bol vďaka nemu ešte sladší.

„Mrzí ma to, Josiah, nemala som to v pláne. Ale po kmeňoch ložím už od malička. Kedysi som bežala aj liezla rýchlejšie než všetci chlapci, ktorých som poznala.“ Premerala si orlie hniezdo vzdialené dobrých šesť metrov. „Aj na koni som ich poľahky predbehla.“

„Chlapci boli určite celí natešení, že sa s vami môžu hrať.“

„Vlastne... ani nie. Nemali ma radi, lebo som ich nikdy nenechala vyhrať. Určite nie naschvál.“ Vytiahla si vybavenie a uvedomila si, že lano má stále obviazané okolo pása. V mysli sa jej zjavila spomienka na dávne popoludnie v stajniach. Vtedy cítila rovnaké vzrušenie ako teraz – až kým jej otec nezistil, čo sa stalo. Jeden tyranský chlapec ju vyzval na konské preteky a ona ho s prehľadom porazila. V tom čase však nevedela, že je synom otcovho veliaceho dôstojníka, a vôbec jej nenapadlo, že by ju otec a ďalší dôstojníci mohli prichytiť, ako obkročmo jazdí na koni a pod sukňou má oblečené nohavice.

Už dávno sa zmierila s tým, že na zahanbenie, ktoré jej vtedy sfarbilo tvár, nikdy nezabudne. V tej chvíli nemala ani potuchy, aký významný vplyv bude mať ten okamih na jej život.

Orlie hniezdo postavené z vetvičiek a väčších konárikov vyzeralo široké najmenej dva metre a takmer rovnako hlboké. Nachádzalo sa na skalnej rímse na úbočí hory a pôsobilo ako majstrovské dielo. Elizabeth dokonca aj z diaľky videla, ako z bokov trčia pierka a chumáčiky sivobieleho páperia. Hniezdo bolo zatiaľ prázdne a ona si zaželala, aby sa jeho obyvateľ potuloval kdesi neďaleko a mohla zachytiť aj jeho. Niežeby orol vydržal bez pohybu tak dlho, aby ho mohla vyfotografovať. Presne to bolo dôvodom, prečo bolo fotografovanie zvierat – a neposedných ľudí – takou veľkou výzvou.

Stačilo, že sa objekt o kúsoček pohol, a snímka bola po vyvolaní rozmazaná.

Odkedy pred dvoma rokmi videla zábery akéhosi Yosemitekého údolia, snívala o ceste na západ, kde by mohla fotografovať pohraničie – oblasť nekonečne vzdialenú od hlavného mesta a Marylandu, kde sa narodila.

Krajina pred ňou síce bola strhujúca, ale jej nadriadeného v novinách Wendella Goldberga zaujímali najmä fotografie zvierat v divočine. *Chceme pôsobivé zábery divých zvierat*, napísal jej pred pár dňami v telegrame, akoby jej to bolo treba pripomínať. Okrem fotografií chcel aj skutočné dobrodružstvá ľudí zo Západu. Príbehy, v ktorých sa prejavoval ľudský duch a ktoré by aspirujúcich cestovateľov a lovcov podnietili, aby sa vydali na západ do Coloradského teritória... a využili pritom cestovnú spoločnosť, ktorá príhodne patrila najväčšiemu akcionárovi *Washington Daily Chronicle* Adamovi Chiltonovi.

Cestovná spoločnosť predstavovala len malú časť Chilton Enterprises. Väčšina majetku tohto podniku spočívala v hoteloch, konkrétne v kúpeľných strediskách, a na východ sa donieslo, že horúce pramene v tomto regióne majú liečivé účinky. Hovorilo sa o nich na extravagantných bálach aj na dámskych posedeniach pri čaji a ich vlastnosti sa vychvaľovali do neba v koženom luxuse pánskych klubov a fajčiarskych salónikov. Chiltonov podnik preto Elizabeth požiadal, aby nasnímala fotografie pozemkov v tejto oblasti, ktorú zvažoval pre svoj najnovší projekt. Výmenou za túto láskavosť mala zase spoločnosť uverejňovať inzeráty výlučne vo *Washington Daily Chronicle*.

Wendell Goldberg sa podobné obchodné príležitosti vždy usiloval využiť a Elizabeth považovala za veľkú česť, že je jej mentorom práve on – aj keď niekedy s jeho taktikou či názormi nesúhlasila.

„Radšej kúšтик cúvnite, slečna Westbrooková.“ V Josiahovom hlase znela jemná prosba. „Stadeto vám len ťažko pomôžem. Nestihnem vás vytiahnuť a vletíte do skaly.“

Elizabeth zmierlivo ustúpila o malý krôčik od okraja. „Spokojný?“

Josiah nafúkol líca. „Nejde o to, či som spokojný, madam. Najali ste ma, aby som vás bezpečne dostal do kopcov aj naspäť. Poznám vás iba týždeň, ale keď sa vešiate po skalných stenách...“ Odfrkol. „Nechcem byť drzý, ale o vašom zdravom rozume to moc nesvedčí.“

Elizabeth sa zasmiala. „Vážim si tvoje obavy, ale uistujem ťa, že môj rozum je úplne v poriadku. Keďže budeme spolu cestovať...“ Pokúsila sa o vážny tón. „... bola by som rada, keby si odteraz svoje názory neprikrášľoval. Otvorene mi povedz, čo si myslíš, prosím. Neboj sa, že ma urazíš.“

Josiah si zašomral niečo, čo nezachytila, no vedela si to veľmi dobre predstaviť, a potom zaujal postoj s prekríženými rukami, čím jej pripomenul jedného slávneho černoškého rečníka, ktorého kedysi počula.

„Len si robím svoju robotu, madam. Na to ste ma najali. A snažím sa hovoriť tak pravdivo, jak viem.“

Pravdivo... Čosi také bolo pre ňu naozaj osviežujúce a hoci boli jeho slová niekedy drzé či príliš otvorené, uprednostňovala ich pred bodavým pocitom, ktorý ju zaplavil, keď jej ľudia do tváre hovorili niečo iné ako za chrbtom. Dúfala, že ohováranie nechala doma na východe. „Myslím, že z nás bude vynikajúca dvojica, Josiah.“ Aj keď skutočne nepravdepodobná.

„Tiež si myslím, slečna Westbrooková. Ak neporobíte dačo pojašené a neskončíte na dne priepasti.“

Elizabeth sa rozhodla, že poslednú poznámku bude ignorovať. Vybrala z jutového vreca štvorkilový fotoaparát a umiestnila ho tak blízko k okraju, ako sa len odvážila. Mala v pláne

zachytiť orlie hniezdo aj údolie pod ním s horským hrebeňom v dialke. Pohľadala malé skalky a uložila ich pod prístroj, aby ho na hrboľatej zemi vyrovnala.

Keďže si sem nemohla preniesť všetky pomôcky, mokrú sklenenú platňu do fotoaparátu si prichystala vopred a mala ju už založenú v kazete, ktorá ju chránila pred svetlom. Znamenalo to, že jej zostáva len veľmi krátky čas na to, aby zachytila fotografiu, vrátila sa na druhú stranu a sklenenú platňu vyvolala, skôr než svetlocitlivé chemikálie na jej povrchu zaschnú. Tento proces bol únavný aj v tmavej komore, nieto ešte v teréne. Ak sklenená platňa zaschne alebo sa na nej objaví čo i len najmenšia prasklina, bude nepoužiteľná.

Ľahla si na brucho na útes, rozložila si sukňu, aby jej zakrývala nohy, a pomocou skleneného hľadáčika sa usilovala zaostriť.

Keď sa v to ráno pred úsvitom stretla s Josiahom, ktorý ju aj s koňmi čakal pred penziónom, na nebi ešte vládla temnota. Zvieratá asi pred hodinou priviazali pod kopcom a vo svetle lampášov sa vydali na výstup. Až vtedy sa začal prebúdať východný obzor, aby dal najavo, čo má na dnes v pláne. Keď napokon nadišiel úsvit, odhalil skryté štrbiny a kaňony, ako aj končiare, ktoré boli také vysoké, že sa strácali v ružovkastých a purpurových oblakoch.

„V škole sa vám určite darilo, madam.“

Elizabeth sa nad jeho slovami pousmiala. „Celkom áno.“ Pomocou hľadáčika nastavila fotoaparát tak, aby bolo napravo jasne vidieť severný z dvojice štítov Maroon Bells. Rôzne vzdialenosti objektov dodajú záberu potrebnú hĺbku. *Vel'kolepé.* „No jeden z mojich učiteľov – volal sa pán Ainsworth... mal rovnaký názor ako chlapci, o ktorých som ti rozprávala. Moju športovú zdatnosť nepodporoval.“

„Čiže sa mu nepozdávalo, že jazdíte a leziete?“

Zasmiala sa. „Ani najmenej. Vravel, že som... ako chlapčisko a moja priebojnosť je nevhodná a nepríťažlivá. Tieto vlastnosti vraj mladéj dáme nesvedčia.“

Bolo zvláštne, ako si pamätala každé Ainsworthovo slovo a stále počula jeho otravný nosový hlas. Tolká bezočivosť. Bol to jeden nafúkaný, prehnane sebavedomý...

„Nezdá sa mi múdre, aby učiteľ také veci vykladal mladému dievčaťu. Hlavne keď by mu asi zvládlo vyprášiť kožuch.“ Josiah prenikavo zaujúkal a jeho smiech sa odrážal od stien kaňonu.

Elizabeth sa smiala spolu s ním. Zároveň založila ochrannú kazetu na miesto vo fotoaparáte a odsunula kryt. Napokon z objektívu odstránila mosadzné viečko a nechala vedu čarovať.

Nohou v pančuche klopkala na útese do rytmu a v duchu si recitovala slová, na ktoré si často spomínala. Pochádzali z prejavu na jednom podujatí, kam ju jej otec pred mnohými rokmi prinútil ísť. *„Pred štyrikrát dvadsiatimi a siedmimi rokmi naši otovia dali na tomto kontinente vzniknúť novému národu, ktorý sa zrodil v slobode a horlivo verí...“*

Pre väčšinu publika bol príhovor v ten deň sklamaním, ale pre ňu veru nie. V tom čase mala dvadsať rokov a mlčky stála vedľa svojej černošskej pestúnky Tillie – jej ozajstné meno bolo Matilda, no Elizabeth ju tak už od detstva nevolala. Stále si pamätala každý detail toho slávnostného zhromaždenia na bojisku pri Gettysburgu a vedela, že to tak aj navždy zostane.

„Svet si sotva povšimne, čo tu dnes odznie, a bude si to pamätat len krátko, no nikdy nesmie zabudnúť, čo tu vykonali...“

Pierka v hniezde sa zatrepotali vo vetre a ona si želala, aby mohla ten okamih skutočne zachytiť v čase – aby ľudia naozaj videli, ako sa pierka pohybujú, a počuli vietor, ako hvízda tesne ponad vrchy a vrhá sa do hlbín kaňonu. Zišlo jej na um, aký článok by mohla pripojiť k tejto fotografii, keď ju na konci týždňa

pošle Wendellovi Goldbergovi. Uložila si tú myšlienku do pamäti a dúfala, že na ňu nezabudne.

Keď prešiel dostatočne dlhý čas, opatrne nasadila kryt späť na objektív a náhlivo fotoaparát zbalila. Teraz musí osvetlenú platňu dostať do tmavého stanu, ktorý jej Josiah postavil na druhej strane priepasti. Vyhodila si batoh na plecía a znovu skontrolovala lano. Potom venovala svojmu pomocníkovi rýchly pohľad a vykročila.

Kým sa vracala naspäť k nemu, dívala sa najmä na hlboké vrásky na jeho čele. Pančucha na pravej nohe sa jej zachytila o kúsok kôry, no rýchlym potiahnutím dozadu si ju uvoľnila. Zoskočila na druhej strane a znovu ju zaplavil pocit víťazstva. Tolko k pánovi Ainsworthovi a jeho hodnoteniu jej *chlapčenských* schopností!

V stane – provízornej tmavej komore – sa rýchlo pustila do práce a naliala na fotografickú platňu vývojku zloženú zo síranu železnateho a z kyseliny octovej. Proces premenil vrstvu citlivú na svetlo na kovovo-sklé striebro, ktoré sa ligotalo v slabej žiare malého kúska sviečky obklopeného stečeným voskom.

Táto časť procesu pre ňu nikdy nestratila svoje čaro. Výsledný záber bol úchvatný. Elizabeth sklenenú platňu ešte naposledy vymyla vodou, aby s ňou mohla vyjsť na svetlo, a vynorila sa zo stanu.

Keď Josiah začal baliť vybavenie a nakladať ho na mula, vytiahla si zápisník a poznamenala si dátum, presný čas aj miesto vyhotovenia snímky, dĺžku osvetlenia a opis. Vďaka týmto informáciám potom dokázala lepšie pochopiť, ako rôzne podmienky ovplyvňujú úspešnosť jej fotografií.

Odložila zápisník a zohla sa, aby Josiahovi pomohla pri balení, no vtom jej stiahlo hrdlo. Nebolo to nič vážne, no predsa si to všimla. Vystrela sa a pomaly sa nadýchla, aby vyskúšala pľúca.